

dringer, stræbt efter at faa lovfæstet en Ordning, der giver Rigsdagen Adgang til at følge de udenrigspolitiske Forholds Behandling og Adgang til at udtale sig, forinden Udenrigsministeriet træffer vigtige Afgørelser (Deltagelse i internationale Konferencer, Afslutning af Traktater og Overenskomster, Handelsaftaler, Oprettelse og Nedlæggelse af Gesandtskabs- og Konsulatsposter o. s. fr.). Hertil sigter Ændringsforslagene Nr. 5, 7, 10 og 11.

Ved disses Gennemførelse vil Nævnet eller Udvalget blive Bindeled mellem Rigsdagen og Ministeriet, og Nævnets Opgave bliver at forberede Sagerne til Forelæggelse for Rigsdagen. Der bliver sikret planmæssig Afholdelse af Møder for Rigsdagen, og dennes Medlemmer vil faa passende Lejlighed til at udøve den Indflydelse og Kontrol overfor Udenrigspolitikken, som den i de senere Aar har været helt afskaaret fra. Den Form, hvorunder Rigsdagens Behandling af Sagerne vil foregaa efter Mindretallets Ændringsforslag, udelukker, at denne Behandling kan volde Fortræd i Forholdet til andre Lande, men den udelukker selvfølgelig ikke, at hvert af Rigsdagens Ting og disses enkelte Medlemmer kan foranledige offentlig Behandling af Sager, som anses egnede dertil.

Mindretallet maa i øvrigt anerkende, at der ved de af Flertallet fremsatte eller tiltraadte Ændringer sker en Forandring af Regeringsforslagets Karakter, der ogsaa indeholder Indrømmelser overfor de Anskuelser, som Mindretallet har gjort gældende, men tilfredsstillende bliver Lovforslaget ikke trods disse Ændringer.

Det løser ikke den Opgave, som Mindretallet lægger mest Vægt paa. De udenrigspolitiske Spørgsmaal vil fremdeles blive afgjort uden Kontrol fra Folkerepræsentationen. Den foreslaaede Lov giver ingen Betyggelse imod den Fare, som det saakaldte hemmelige Diplomati er for Landets Sikkerhed, men dette vil man opnaa, hvis de af Mindretallet fremsatte Ændringer vedtages.

Efter Flertallets Affattelse af Lovforslaget vil det foreslaaede Nævn mulig-

vis faa visse Oplysninger, men disse maa de end ikke referere for deres Meningsfæller, hvis Ministeren paabyder Tavshedspligt. Rigsdagen vil ogsaa, maaske efter lang Tids Forløb, faa visse Oplysninger, men kun om saadanne mindre betydende Sager, som ikke omfattes af Paabud om Tavshedspligt. Om betydende Spørgsmaal og Afgørelser vil Rigsdagen fremdeles intet erfare, og det lille Antal Medlemmer i Nævnet, der maaske erfarer noget, vil man søge at binde med Lovens Bud om Tavshedspligten, endda forstærket ved en Erklæring, der synes baade overflødig og fornærmelig.

Mindretallet tiltræder Ændringsforslagene Nr. 1, 2 og 4 til § 1 og subsidiært andre Ændringer, der tilsigter en Udvidelse af Rigsdagens Rettigheder.

Et *Mindretal* (P. Munch og Zahle) hævdede under denne Sags Behandling, at den rette Fremgangsmaade vilde være ikke at nedsætte et Rigsdagsudvalg, men et Folketingsudvalg og eventuelt et Landstingsudvalg. Da dette afvistes, stillede man i Fjor saadanne Ændringsforslag til Regeringsforslaget, at dette efter Mindretallets Opfattelse blev anvendeligt, og disse Forslag har Mindretallet gentaget i Aar. Forslagene gik ud paa

at forøge Udvalgets Medlemstal fra 15 til 20,

at nedsætte Antallet af Medlemmer, der kan kræve Udvalget sammenkaldt, fra 6 til 5,

at give et vist Antal af Udvalgets Medlemmer Ret til at kræve Udvalget sammenkaldt, ogsaa naar Rigsdagen ikke er samlet,

at udelade de foreslaaede Straffebestemmelser,

at tilføje Bestemmelser om, at der regelmæssig skal aflægges Beretning til Udvalget af Rigsdagens to Ting, og at dette altid skal ske, naar et vist Antal af Udvalgets Medlemmer kræver det.

For de tre sidste Punktets Vedkommende har Flertallet været villigt til at imødekomme de af Mindretallet stillede